

ALISON
BELSHAMOVÁ

ZLODEJ TETOVANÍ

TRILER,
KTORÝ SA VÁM
ZARYJE POD KOŽU

Ljndeni

Zlodej tetovaní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

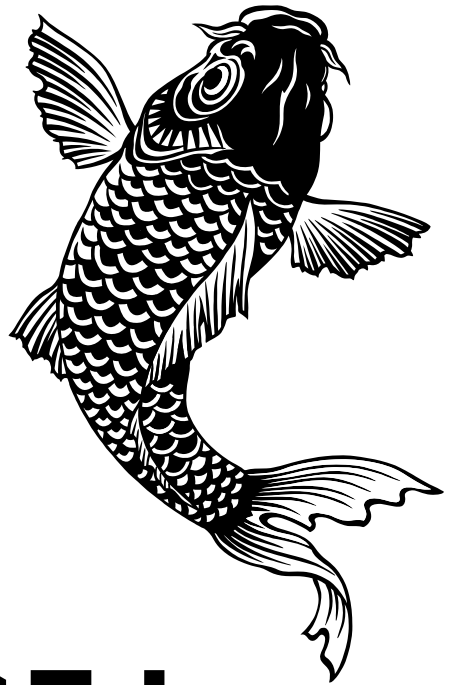
Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Alison Belshamová
Zlodej tetovaní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZLODEJ TETOVANÍ

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

ZLODEJ TETOVANÍ

**TRILER,
KTORÝ SA VÁM
ZARYJE POD KOŽU**

Ljndeni

Mojim žiarivým chláčom Rupertovi a Timovi

*Jeden, dva, tetovanie rež,
tri, štyri, a potom bež,
päť, šesť, ako po masle,
sedem, osem, a tým to hasne.*

Z chrbta nehybného muža stahujem krvou premočené tričko, odhaľujem pompézne tetovanie. Fotokópia, ktorú vyťahujem z vrečka, je pokrčená, ale na porovnanie s obrázkom na jeho pokožke celkom stačí. Vďaka slabému svetlu pouličnej lampy vidím, že obidva vzory vyzerajú rovnako. Mužovo ľavé plece zdobi okrúhle polynézske tetovanie v sýto čiernej farbe, v strede sa vyníma zložitá zamračená tvár príslušníka kmeňa. Z okrajov sa rozprestierajú štylizované krídla, jedno sa ťahá po mužovej lopatke, druhé po ľavej strane jeho hrude. Všetko je flakaté od krvi.

Obrázok súhlasí. Mám toho správneho.

Tep na krku mu stále bije, hoci veľmi slabo, čo ma upokojí. Nenastanú nijaké problémy. Prácu treba urobiť, kým je telo ešte teplé. Keď mŕtvola vychladne, pokožka stuhne a mäso stvrdne. Potom je práca ťažšia a ja si nemôžem dovoliť chyby. Samozrejme, stahovať kožu zo žijúceho tela znamená oveľa viac krvi. Mne však krv neprekáža.

Môj batoh leží obďaleč, ostal tam pri ťahaní chlapa do krikov. Bolo to celkom ľahké – malý parčík je v tomto čase opustený. Stačil jeden úder do temena a klesol na kolená. Nijaký zvuk. Nijaký rozruch. Nijakí svedkovia. Bolo jasné, že tadiaľto sa bude vracat z nočného klubu, stačilo ho sledovať. Ľudia sú strašne hlúpi. Nemal nijaké podozrenie, ani keď ma videl bližieť sa so zataťou pästou. Vzápätí sa rozstrekla po zemi jeho krv z rany na spánku. Prvý krok prebehol mimoriadne uspokojivo.

*Na zemi ho stačilo vziať pod pazuchy a čo najrýchlejšie odtrhnúť z kamenného chodníka do krikov, aby ho nebolo vidieť. Bol ťažký, ale ja mám silu a podarilo sa mi ho dostať cez medzeru medzi dvoma va-
urínovými krikmi.*

*Námaha ma vyčerpala. Vystieram ruky dlaňami nadol. Vidím ná-
znak triašky. Zatínam päste, potom ich znova otvárať. Obidve ruky
sa mi trepcujú ako motýlie krídla a srdce mi splasene poskakuje. V duchu
zabreším. Na prácu potrebujem pevnú pravú ruku. Riešením je bočné
vrecko batoha. Škatulka tabletiiek, malá fľaška vody. Propranolol –
oblíbený betablokátor hráčov biliardu. Prehltnem dve tabletky, za-
vriem oči a čakám, kým zaberú. O chvíľu je triaška preč. Môžem začať.*

*Zhlboka sa nadýchnem, siahnem do batoha a šmátram po obale
s nožmi. Keď sa dotknem prstami jemnej kože, pod ktorou sa črtá oceľ,
zaplaví ma uspokojenie. Čepele sú od včerajšej noci čerstvo nabrúsené.
Možno intuícia, tak by sa dalo povedať, že dnes bude ten veľký deň.*

*Hodím obal s nožmi na mužov chrbát a rozviažem šnúrkou. Koža sa
s labkým cinknutím kovu rozvinie, čepele pod prstami príjemne chla-
dia. Vytiahnem nôž s krátkou rukoväťou, ktorý použijem na prvé rezy,
označím si na pokožke obrys toho, čo vyrežem. Potom na sťahovanie
kože použijem dlhší, dozadu zakrivený nôž. Kupujem ich z Japonska
a dávam za ne celý majetok. Ale stoja za to. Sú vyrobené rovnakou
technikou, aká sa používa pri výrobe samurajských mečov. Oceľ mi
umožňuje rezať rýchlo a presne, je to, ako rezať do masla.*

*Nože, ktoré už nepotrebujem, odkladám na zem vedľa tela a znova
mu skontrolujem tep. Slabší než predtým, ale stále žije. Z hlavy mu
vyteká krv, teraz pomalšie. Čas na rýchly, hlboký skúšobný zárez do
ľavého stehna. Nijaké myknutie ani nadýchnutie. Iba pravidelné vy-
tekanie tmavej klzkej krvi. Dobré. Nemôžem si dovoliť, aby sa pohol,
kým režem.*

*Tá chvíľa prišla. Jednou rukou držím pokožku napnutú, robím prvý
rez. Rýchly rez zvrchu pleca cez vytrčajúcu lopatku, sledujem obrys*

*kresby. Za čepelou vyskakuje červená stuha, teplo mi oblizuje prsty.
Zadržím dych, keď si nôž vyrezáva cestičku, vychutnávam si mráz,
ktorý mi behá po chrbte, a nával vzrušenia v slabinách.*

Kým skončím, bude mŕtvy.

Nie je prvý. A nebude posledný.

MARNI

Ihly prepichovali pokožku rýchlejšie, než oko stačilo vnímať, vpúšťali do kože tmavý atrament a zanechávali na povrchu stekajúce kvety krvavých ruží. Marni Mullinsová každých pár sekúnd utierala kvapky papierovou vreckovkou, aby videla obrysy na ramene zákazníka. Troška vazelíny, potom ďalšie ostré pichnutie ihiel do mäsa, vytvorenie novej čiernej ryhy, ktorá vydrží naveky. Mágia pokožky a atramentu.

Marni hľadala v práci útočisko, fascinovalo ju bzučanie a tiché vibrovanie tetovacej ihly v ruke. Bol to dočasný únik pred spomienkami, ktoré ju sužovali a na ktoré nedokázala zabudnúť.

Čierna a červená. Značka, ktorú vpichovala do poddajnej pokožky. Zákazník sa pod tlakom špičky ihly šklbal a mykal, dokonca aj vtedy, keď mu Marni druhou rukou znehybnila rameno. Veľmi dobre poznala bolesť, ktorú prežíval. Aj ona prežila dlhé hodiny pod ostrým hrotom tetovacieho prístroja. Súcitila s ním, ale tú cenu treba zaplatiť – chvíľu vydržať v záujme čohosi, čo pretrvá celý život. Čohosi, čo človeku už nikto nikdy nevezme.

Predlaktím si odhrnula z čela prameň tmavých vlasov, a keď jej znova padli do očí, potichu zahrešila. Odfúkla vlasy nabok, ponorila sedemhrotovú ihlu do misky s vodou, aby zmenila atrament z čierneho na bridlicovosivý.

„Marni?“

„Áno? Ako ti je, Steve?“

Ležal dolu tvárou na masážnom stole. Obrátil k nej hlavu, žmurkol a zaškľabil sa. „Nedáme si prestávku?“

Vrhla pohľad na hodinky. Pracuje na ňom už celé tri hodiny a zrazu si uvedomila, aké má stuhnuté plecia.

„Určite, samozrejme.“ Tri hodiny sú dlhý čas, dokonca aj pre stáleho zákazníka ako Steve. „Držíš sa ako šampión,“ dodala a odložila ihlu na stolík s náradím. Takými slovami vždy povzbudzovala zákazníkov, nehľadiac na to, či sa držali, alebo nedržali ako šampióni – a Steve sa pri tom vrtení a stonaní rozhodne nedržal ako šampión.

Aj ona už potrebovala prestávku, lebo sa jej chytala klaustrofóbia. Ako vždy pri hromadných akciách – sály s umelým osvetlením, stuchnutý vzduch a hlučné davy. V sálach bez okien človek nevedel, či je vonku svetlo, alebo tma, a Marni potrebovala vidieť oblohu, kdekoľvek bola. Aj tu bol vzduch vydýchaný a horúci, miestnosť preplnená telami, ktoré tetovali, a divákmi pozorujúcimi ihly. Všetko podfarbovala ohlušujúca rocková hudba a nepretržité bzúčanie tetovacích prístrojov na skrvavených pokožkách.

Zhlboka sa nadýchla a pokrútila hlavou, aby uvoľnila napätie v krku. Vo vzduchu sa vznášala prenikavá vôňa atramentu zmiešaná s krvou a s dezinfekčnými prostriedkami. Stiahla si čierne latexové rukavice a hodila ich do vreca s odpadkami. Steve si pretáhol rameno, zatínal a otváral päst, aby obnovil krvný obeh. Bol bledší, ako keď ho začala tetovať.

„Choď si dačo zajesť. Vráť sa o pol hodiny.“

Marni mu rýchlo obalila krvavý dizajn fóliou, aby sa nezašpinil, a ukázala k bufetu. Keď odišiel, pretlačila sa cez dav ľudí na schodoch dolu na prízemie a vybehla von cez dvere vedúce na požiarne schodisko. Z plných pľúc sa nadýchla studeného vzduchu a uvedomila si, že unikla práve včas. Oprela sa o studený betónový múr a za-

vrela oči, sústreďujúc sa na zníženie tlaku v hrudi, ktorý vyvolalo množstvo ľudí a uzavretá budova.

Otvorila oči a zažmurkala. Umelé svetlo sály vystriedal jasný slnečný svit. Nad hlavou jej krúžili čajky, škriekali na seba, na konci opustenej bočnej ulice sa vábivo trblietal prúžok mora. S pôžitkom si vychutnávala slaný vzduch a potom vyhrbila chrbát, kým ju nezabollel. Krúžila plecami, pukali jej kosti. Mala by pouvažovať, či nie je na tetovanie už stará. Čo iné by však robila? A pravdupovediac, nič iné by robiť nechcela. Tetuje ľudí, odkedy mala osemnásť, devätnásť dlhých rokov, za ten čas potetovala nespočítateľné množstvo pokožíek.

Zalovila rukou v taške, aby sa uistila, že v nej má škatuľku cigariet, a vydala sa cez labyrint úzkych uličiek, ktoré tvorili Brighton Lanes. Bol predĺžený víkend a ulice zaplavili turisti – priťahovaní ako straky ku klenotníctvam a starožitníctvam alebo k módnym butikom, kde hľadali ideálne svadobné šaty či dokonalé črievičky. Všetky jej obľúbené kaviarne boli preplnené, ale neprekážalo jej to. Dnes si radšej vychutná svoju dávku kofeínu pod šírým nebom. Odbočila na North Street a zamierila krížom k nezastrešenej kaviarni v Pavilion Gardens.

Pri obslužnom okienku čakal dlhý rad ľudí, pravdepodobne sa oneskorí, no tých niekoľko minút navyše na čerstvom vzduchu stojí za to. Zahľadela sa na oblohu. Bledomodrá. Nie žiarivo azúrová ako v lete, ale mierne dozelená, posiatá rozptýlenými obláčikmi, strácajúca sa na sivom hmlistom obzore, ktorý splýval s morom. Dokonalá na predĺžený jarný víkend.

„Čo si dáte, zlatko?“

„Čierne amerikáno. Dvojité, prosím.“

„Hneď to bude.“

„A mafín,“ dodala vzápätí. Nízka hladina cukru v krvi. Nebol to najlepší výber jedla pre diabetičku, no neskôr si môže pichnúť inzulín, aby to vyrovnala.

Z pavilónu vychádzali hluční turisti, ešte vždy ohromení tým, čo videli vo vnútri. Bol to disneyovský palác z obdobia regentstva, zmiešanina cibulovitých kupol, končistých veží a svetlokrémovej štuky, pripomínajúca svadobnú tortu. Pri pohľade naň Marni vždy myslela na Šeherezádu z *Tisíc a jednej noci*. Do tohto miesta sa zalúbila hneď v prvý deň v Brightone. Rozhliadla sa, hľadala miesto na sedenie. Všetky lavičky boli obsadené a ľudia sa rozvalovali na trávnikoch, jedli a pili, smiali sa alebo pokojne ležali na slnku.

Vtedy ho zbadala a zovrelo jej žalúdok. Obrátila sa späť k obsluženému okienku, dúfajúc, že si ju nevšimol. Na stretnutie s manželom nemala dnes dopoludnia náladu. S bývalým manželom, aby bola presná – v najlepšom prípade nevyspytateľným a vždy znepokojujúcim, pokiaľ išlo o zmiešané pocity, ktoré v nej vyvolával. Vzali sa, keď mala osemnásť, rozišli sa pred dvanástimi rokmi, no neprešiel deň, aby naňho nemyslela. Striedavé rodičovstvo komplikovalo vzťah, ktorý sa dal najvýstižnejšie pomenovať ako láska-nenávisť.

Riskovala rýchly pohľad a sledovala, ako Thierry Mullins prechádza cez trávnik so zachmúreným výrazom v tvári. Vyzeral neisto, rozhliadal sa na všetky strany, obzeral sa cez plece. Čo robí tu vonku? Mal by byť v konferenčnej sále – je členom organizačného výboru.

„Dve libry štyridsať, prosím.“

Marni zaplatila za kávu, schmatla kartónový pohár a odkradla sa k vzdialenej strane kaviarne, aby sa vyhla Thierrymu. Keď si zapálila cigaretu, ruky sa jej triasli od adrenalínu. Ako to, že má na ňu ešte vždy taký vplyv? Sú rozvedení dlhšie, než boli zosobášení, no stále vyzeral rovnako, ako keď sa s ním zoznámila. Vysoký, štíhly, pekná tvár, pokožka stmavnutá tetovaniami, ktoré naštartovali jej celoživotné očarenie týmto živým umením. Tak ako často, keď sa mu pokúšala vyhnúť, mala pocit, akoby ju k nemu čosi priťahovalo. Pri niekoľkých príležitostiach sa k sebe takmer vrátili, pokým jej pud sebazáchovy nedupol na brzdu. Má však ten vzťah ukončiť? Vzda-

la sa nádeje. Zhlboka si potiahla z cigarety. Kofeín, nikotín, hlboké šluky. Zavrela oči, čakala, kým chemikálie zaberú.

Ohorok odhodila do kávovej usadeniny a rozhliadla sa po odpadkovom koši. V zadnom rohu kaviarne zbadala zelený plastový kontajner. Nožným pedálom zdvihla poklop, a keď hádzala pohár dovnútra, zaplavil ju zápach zahnívajúcего vzduchu. Bol oveľa horší ako zvyčajný zápach zo smetiaka v parku za pekného dňa. Keď nazrela do tmavého vnútrajška, do hrdla jej vrazila žlč. A vzápätí ten pohľad oľutovala.

Uprostred rozmiaždených plechoviek od koly, odhodенých noh a obalov z rýchleho občerstvenia čosi uvidela. Sinavé, lesklé tvary, ktoré sa okamžite zhmotnili do ramena, nohy, trupu. Ľudské telo, nepochybne mŕtve. Všimla si vrtký pohyb – potkan obhrýzajúci okraj tmavej rany. Záplava denného svetla ho vyrušila a so zapišťaním zmizol v odpadkoch.

Marni ustúpila, poklop sa zabuchol.

Rozbehla sa.

FRANCIS

Francis Sullivan zavrel oči a na podnebí si vychutnával hostiu. Usiloval sa sústrediť na šepot celebrujúcich a veriaciach okolo seba, ale myslou bol inde.

Detektív inšpektor Francis Sullivan.

Nechal si tie slová potichu kĺzať po jazyku. To bude on, zajtra, prvý deň v práci. Vďaka prekvapivému povýšeniu sa z neho v dvadsiatich deviatich rokoch stal najmladší detektív inšpektor v policajnom zbore v Sussexe. Pociťoval väčšiu nervozitu než v prvý deň na strednej škole. Bolo to skvelé, ale naháňalo to aj strach. Nadriadení mu tým prejavili obrovskú dôveru. Áno, úspešne zložil potrebné skúšky. Pri pohovore zapôsobil na prijímaciu komisiu. Prečo ho však povýšili tak skoro, hoci nemá takmer nijakú prax? Pretože jeho otec je chýrny kráľovský radca? Tá predstava ho rozčuľovala.

Jeho nový šéf, detektív hlavný inšpektor Martin Bradshaw, sa netváril veľmi nadšene, keď informoval Francisu o povýšení. Ani mu nepogratuloval. Francis uvažoval, či Bradshawa pri rozhodovaní obišli, alebo ho ostatní členovia prijímacej komisie jednoducho prinútili.

A keď si pomyslel na Roryho Mackaya, zovrelo mu žalúdok. Detektív seržant Rory Mackay. Preskočili ho a vymenovali za jeho dvojku. S Mackayom sa stretol minulý týždeň. Formálne uvedenie v šéfovej kancelárii, počas ktorého dal neporovnateľne skúsenejší de-

tektív seržant jasne najavo, že naňho nezapôsobil. Tváril sa ako človek, ktorý zahryzol do červivého jablka. Francis sa správal pokojne a neosobne zdvorilo – uvedomoval si riziká priveľkého skamarátenia sa s tímom –, vycítil však, že ich vzťah bude napätý.

Mackay chce, aby zlyhal. A Francis vedel, že nie je jediný, kto si to želá.

„Krv Kristova.“

Francis otvoril oči a zdvihol hlavu, aby prijal malý dúšok vína z kalicha.

„Amen,“ zamrmľal.

Nech je tak.

No je to naozaj priskoro? Počas výberového konania sa cítil pokojne a sebaisto. Skúšky mu nikdy nerobili problém. Nevyvolal však jeho úspech na papieri priveľké očakávania, ktoré by mal splniť v praxi? Úskalnia skorého povýšenia boli v zbore legendárne. V jedálni počul kopy príbehov, či už vymyslených, alebo pravdivých. Musí bežať skôr, ako sa naučí chodiť. Zopár ráz pochybiť, až potom výsledky. V tejto chvíli sa nemusí dopustiť nijakej katastrofálnej chyby, postačí niekoľko nevyriešených prípadov.

Jeho radosť z úspechu potláčala úzkosť. *Detektív inšpektor Francis Sullivan*. Odkedy sa tú správu dozvedel, nespál. A sústredenie, na ktoré sa mal spoliehať, sa vyparilo. Došľaka! Možno je mladý a neskúsený, ale nie je hlúpy. Tím, ktorý povedie, neverí, že svoju prácu zvládne. Nemyslia si, že je na ňu pripravený. Musí si ich získať na svoju stranu od prvého dňa, od prvého prípadu. Inak budú mať pravdu – zlyhá. Postarajú sa o to. Bradshaw a Mackay budú striehnuť a čakať. Budú hľadať spôsoby, ako mu podraziť nohy.

Zahľadel sa na vyrezávanú postavu Ježiša na kríži nad presbytériom. Syn Boží ho počastoval vyčítavým pohľadom a Francis rýchlo sklonil hlavu. Zamrmľal strohú modlitbu, prežehnal sa, vstal a vrátil sa do kostolnej lavice. V duchu sa vyhrešil za rozptyľovanie.

Automaticky zaspieval záverečný chválospev, slová vôbec nevnímal, potom si kľakol a pomodlil sa. Znova sa sústredil na to, prečo je tu – myšlienka na mamu, prosba za sestru. Požehnanie pre ich opatrovníčky. Nič pre otca.

Vibrovanie vo vrecku nohavíc mu neposkytlo dosť času, aby vytiahol telefón, prv než zapípal. V tichom kostole mu pípanie pripadalo dlhšie a hlasnejšie ako zvyčajne. Hlavy sa obracali a jedna žena nesúhlasne zacmukala. Rýchlo stlmil zvuk a vrhol pohľad na otca Williama.

Ospravedlňujúco sklonil hlavu a potom si nenápadne prečítal správu.

Bola od detektíva seržanta Mackaya.

Dnes začíname skoro. Našli mŕtve telo. Pavilion Gardens.

Len čo to bolo spoločensky prijateľné, Francis odišiel z lavice a zamieril k otvoreným dverám v zadnej časti kostola. Na verande ho čakal otec William so zovretými perami.

„Francis.“

„Veľmi sa ospravedlňujem, otče. Myslel som, že je vypnutý.“

„To ma netrápi. Počas celej omše ste vyzerali znepokojene. Nechcete sa o tom porozprávať?“

„Rád by som,“ odvetil Francis. Myslel to vážne. „Ale musím ísť. Našlo sa telo.“

Otec William sa s tichým šepotom prežehnal, potom položil ruku Francisovi na predlaktie. „Okolo nás je tak veľa zla. Trápi ma, že robíte túto prácu, Francis. Stále sa pohybuje na hranici zúfalstva.“

„Ale na strane spravodlivosti.“

„Posledným sudcom je Boh, nezabúdajte na to.“

Žena v stredných rokoch drgla Francisu laktom. Zdržiaval vikára dlhšie, ako sa patrí.

Posledný sudca, dumal Francis. Možno v nebi. Ale tu na zemi musia vypátrať zlo ľudia ako on. Jeho prácou je vystopovať vrahov

a postaviť ich pred súd. Čaká ho to v roli inšpektora prvý raz a on chce uspieť. Boh mu pomáhaj.

A ak nepríde pomoc zhora, zvládne to aj sám.

FRANCIS

Francis sa pomaly posúval autom po New Road. Davy turistov nebrali ohľad ani na blikajúci modrý maják. Dočerta s ulicami, kde niet obrubníkov – nikto v nich nevie, komu čo patrí, a všetci predpokladajú, že práve oni majú prednosť. Krátko spustil sirénu, aby vyduril z cesty pomaly sa pohybujúcu rodinu, a keď naňho zagánili, zdvihol obočie.

Zastavil pri rade lavičiek pred Pavilion Gardens. Žena, ktorá kfmila deti zmrzlinou, sa naňho zamračila, lebo jej vošiel autom do cesty, ale väčšina malého hlúčika ľudí, ktorý sa tam zhromaždil, natrčala krky, sledovala prácu policajtov za plotom a jeho príchod si nevšímala. Uľavilo sa mu, keď zbadal, že celá oblasť je obohnaná páskou a kordón uniformovaných policajtov zamedzuje ľuďom prístup.

Ukázal preukaz a rýchlo ho pustili ďalej. Rory Mackay si ho okamžite všimol a vykročil k nemu. Zavalitá postava zabalená v bielej ochranej kombinéze.

„Seržant Mackay,“ kývol mu Francis. „Zhrňte mi, čo máme.“

„Najprv sa musíte zakryť, šéfk,“ poznamenal seržant a vrhol naňho zničujúci pohľad. „V kufri auta mám rezervnú kombinézu.“

Francis šiel za Mackayom k striebornému mitsubishi zaparkovanému s niekoľkými ďalšími autami priamo vo vnútri North Gate, na druhej strane záhrad. V duchu zúrnil. Prečo nepredvídal, že bude po-

trebovať na mieste zločinu ochranný odev? A prečo neprišiel z tejto strany, kde mohol ľahšie zaparkovať?

„Myslel som, že tu budete rýchlejšie, keďže je to váš prvý prípad.“

Francis cítil, ako mu stuhli svaly na pleciach. „Bol som v kostole, Mackay. Vašu správu som vôbec nemusel dostať. Aspoň dovtedy, kým nevyjdem von.“

„No tak dobre.“

Francis si všimol letmý úškrn na seržantovej tvári.

Mackay otvoril kufor auta a hodil Francisovi ochrannú kombinézu. Keď si ju bral, všimol si v batožinovom priestore zásoby. Tri škatule fľaškového piva Stella a dve škatule Heinekenu v plechovkách. Uhlie na opekánie. Nebolo ťažké uhádnuť, ako Mackay plánoval stráviť nedeľu.

„Mala by to byť vaša veľkosť. S obliekaním opatrne – ľahko sa roztrhnú.“

„Už som ich na sebe mal,“ odvrkol Francis.

Kombinéza bola príliš malá, nohavice prikrátke. Rory sa oprel o bok auta, potáhal si z elektronickej cigarety a čakal.

„Môžeme ísť,“ prehodil Francis, prispôsobujúc si rukávy podľa potreby.

Rory zabuchol kufor a vykročili späť ku kaviarni.

„Službukonajúci seržant prijal hovor o jedenásť štyridsaťsedem predpoludním. Ohlásili mŕtve telo v kontajneri za kaviarňou v Pavilion Gardens. Nijaké ďalšie podrobnosti.“

„Viete, kto volal?“

„Ženský hlas. Zavesila, skôr než sa jej seržant stačil spýtať, ako sa volá.“

„Ale číslo máme?“

„Bol to predplatený mobil.“

To bude prvé, po čom treba ísť.

„Telo?“ pokračoval Francis.

„Muž, nahý. Očividný úder do hlavy a závažné poranenia na ľavom pleci a trupe. Totožnosť neznáma, ale na tele má množstvo tetovaní, ktoré by mali pomôcť.“

„Ešte niečo?“

„Keď vyťahnu telo, prehladáme aj kontajner – práve čakáme na Rose.“

Rose Lewisová, súdna patologička. Šikovné ruky – Francis s ňou pracoval na niekoľkých prípadoch počas stáže ako detektív strážnik.

„Dobre. Radšej sa pozriem,“ prehodil Francis.

Keď kráčali späť ku kaviarni, Rory prijal hovor. „Áno, pane, už je tu, pane... Zaisťil som oblasť, použil ochranné odevy. Áno, s patológiou som sa spojil...“

Rory na okamih zmlkol, prikyvoval. „Áno, myslím, že telefón má už zapnutý. Bol v kostole.“

Francis z Roryho tónu vyrozumel, čo si o tom myslí. Zrýchľil – takýto začiatok svojho prvého prípadu si nepredstavoval.

Rory ho viedol cez trávnik a okolo kaviarne. V zadnej časti budovy zbadal zelený plastový odpadkový kôš. Keď sa priblížili, zacítil zápach a začal dýchať ústami. Pocítil, ako sa mu mimovoľne zdvihol žalúdok, jazyk mu zaplavili sliny, snažil sa proti tomu bojovať. Všade sa hmýrili technici v bielych kombinézach, prečesávali pôdu, merali vzdialenosti, fotografovali.

„Otvorte ho,“ požiadal Rory.

Detektív strážnik Tony Hitchins strážil kontajner. Keď sa Francis a Rory priblížili, stlačil nožný pedál, aby zdvihol poklop, vyhýbajúc sa pohľadu dovnútra. Francis si natiahol latexové rukavice a vykročil.

Hitchins bol výrazne bledý, a keď k nemu Francis pristúpil, videl, že žalúdok a hrud sa mu začínajú sťahovať. Pery mal pevne zovreté do tenkej čiary.

„Ak sa chystáte vracat', Hitchins, vypadnite z môjho miesta zločinu.“

Keď Francis chytil veko kontajnera, Hitchins sa rozbehol cez trávnik. Stihol ešte podliezť modro-bielu pásku, čupol si a vyvrátil do trávy zvyšky z nedeľných raňajok.

„Preboha,“ vzdychol Francis a Rory pokrútil hlavou. Oči sa im však nestretli. V zbere sa nenašiel strážnik, ktorý by sa pri pohľade na mŕtve telo občas nepovracal, a podľa všetkého ani to nebolo tak dávno, ako by ktokoľvek z nich pripustil.

Francis sa obrátil späť ku kontajneru a prinútil sa nazrieť dovnútra. Zúfalo dúfal, že nezopakuje Hitchinsovo faux-pas. Nie dnes.

A je to tu. Jeho telo. Jeho prvá obeť ako hlavného vyšetrovateľa. Toto prvé stretnutie pripomínalo rande naslepo s človekom, ktorého v budúcich týždňoch a mesiacoch dôverne spozná. Dozvie sa o obeti viac, ako vie o členoch vlastnej rodiny – a pravdepodobne odhalí tajomstvá, ktoré rodinou obeť otrasú do špiku kostí. Zatiaľ je preňho ten muž cudzím človekom – popolavý, hladko stiahnutá koža, rozkladajúci sa, hnijúci ako odpadky, ktoré ho obklopujú. Ale so svojím tímom sa mu zavŕta pod kožu, aby zistil, čo ho usmrtilo a kto chcel jeho smrť.

V duchu si predstavil šokujúci obraz. Skrútené údy, pokožka ako git a červenočierne mäso na miestach, kde sa jeho tvár a trup stali krmivom pre potkana. Nespoznala by ho ani vlastná matka. Tá predstava vybičuje Francisovo pobúrenie a zostrí jeho pozornosť.

„Seržant Mackay? Seržant Mackay?“

Hlas zozadu prinútil Francisa, aby sa obrátil. Rory už kráčal k páske ohraničujúcej miesto vyšetrovania, kde stál muž s fotoaparátom zaveseným na krku. Tlač.

„Tom,“ kývol mu Rory. „Vedel som, že sa tu skôr či neskôr objavíš.“

„Tvoja večná otrava,“ uškrnul sa Tom. „Čo máš, Mackay?“

„Nič pre teba,“ odvrkol Rory. „Poskytneme informácie tlačí, keď to uznáme za vhodné, nie skôr. A teraz vypadni.“

Zvrtol sa a vrátil sa k Francisovi. „Dávajte si naňho pozor. Tom Fitz z *Argusu*. Na miestach činu vyskakuje ako vyrážka.“

„Ako sa sem dostal tak rýchlo?“ spýtal sa Francis.

Rory pokrčil plecami. „Monitoruje vysielачku, kupuje drinky službukonajúcim policajtom.“ Očividne ho to nezaujímalo.

„No buďte k nemu milí,“ prehodil Francis. „Nikdy nevieme, kedy sa nám tlač môže zísť.“

„Je tu Rose,“ zvolal náhle Rory. Očividne nemal záujem zaliečať sa reportérom.

„Detektív *inšpektor* Sullivan,“ ozval sa priateľský hlas.

Francis sa obrátil a ocitol sa pred Rose Lewisovou, ktorá práve ukazovala čiastočne zotavenému Hitchinsovi, kam má položiť rozličné tašky s vybavením. Bola taká drobná, že sa strácala aj v najmenšom ochrannom odevu a musela si stať na špičky, aby videla cez okraj kontajnera.

„Bfít, príšerné,“ striaslo ju. Obrátila sa k Hitchinsovi. „Môžete mi zohnať skladací rebrík, aby som si to mohla odfotiť?“

„Áno, madam.“

„Treba ti poblahoželať, nie?“ prehodila, keď Hitchins odbehol po rebrík.

„Áno, ďakujem,“ odvetil Francis. „Vychutnávaš si predĺžený víkend?“

„Práve teraz. Prvé telo pod tvojím velením, však?“

Prikývol.

„Potom by bolo dobre, keby si to vyriešil.“

Vedel to lepšie ako hocikto iný.

A poznal aj následky zlyhania.

MARNI

Telefonát si vyžadoval všetku Marninu odvahu. Keď si uvedomila, že na druhom konci linky je policajt, roztriasla sa takmer rovnako, ako keď objavila telo. Hovorila stručne a odmietla uviesť svoje meno. Všetko, čo malo niečo spoločné s políciou, bolo pre ňu ešte vždy spúšťacím mechanizmom, pripomínalo jej čas, na ktorý by najradšej zabudla. Zaprisahala sa, že sa už nikdy, do konca života, s políciou znova nezapletie.

Keď sa vrátila do sály, Steve na ňu už polhodinu čakal a trvalo ďalšiu polhodinu, kým sa jej ruky prestali triasť a mohla pokračovať v tetovaní. A keď sa mu zdráhavo priznala, čo sa stalo, nepripadal jej vykoľajený. Práve naopak, prejavil o jej objav dychtivý záujem.

„Nikdy som nevidel mŕtve telo. Naozaj páchne tak príšerne, ako sa hovorí? Prišla tam okamžite polícia?“

Marni rozbolela hlava a posledné tetovanie zrušila.

Keď sa práca v ten deň skončila, cítila sa vyžmýkaná a rozcitlivená. Prenasledovala ju predstava mŕtveho tela a v nozdrách akoby stále cítila zápach. Kiežby nebola šla do Pavilion Gardens. Rozhovor s políciou zvýšil hladinu jej úzkosti ešte viac ako spomienky, ktoré sa znova vrátili, hoci ich zo všetkých síl potláčala.

Keď si schovala kufrík s náradím na ďalší deň, vydala sa sama po nábreží, aby si vyčistila hlavu. Jednotaj myslela na to, čo videla. Mu-

žova vlhká pokožka sa pri dopade svetla ligotala. A tie tmavé škvrny. Najprv ich pokladala za modriny, potom si uvedomila, že sú to tetovania. Tá predstava bola ako nehybný film prilepený za jej viečkami – a zakaždým, keď ho uvidela, boli podrobnosti zreteľnejšie. Tetovanie na pravej strane trupu – pár modliacich sa rúk. A na lýtku čiernosivá kresba svätého Sebastiána, rany po šípe červené.

Pokúšala sa zahnať myšlienky na telo a sústrediť na cestu. Promenáda bola plná ľudí a pouličného ruchu. Za chrbtom začula prenikavé hvižďanie, a keď sa obzrela, uvidela dvadsať až tridsať motoriek rútiacich sa po ceste, každý stroj vyzdobený zrkadielkami, chvostmi medvedíkov čistotných, príveskami, vlajkami. Motorkári prišli do mesta na predĺžený víkend a vodiči boli rovnako nápadní ako ich stroje, v športových bundách s kapučňami, pruhovaných mikinách, značkových teniskách a so všelijakými memorabiáliami. Rev motorov jej trhal uši, keď okolo nej prechádzali.

Už sa stmievalo. Umelé svetlo pouličných lúčok zalievalo všetko mäkkým, sýto jantárovým svitom, Marni túžila po dajakom tmavšom a pokojnejšom mieste. Vychutnávala si chladný vzduch, ktorý sa jej vrezával do hrdla, a nehlučne zamierila po kamenných schodíkoch na pláž.

Príliv sa skončil a po chrupčiacich okruhliakoch kráčala k moru. Bolo tam chladno a tma, zvuky z móla prekrývalo dunenie a šum vln. Ten zvuk bol taký fascinujúci ako bzučanie tetovacích ihliel. Zhlboka sa nadýchla slaného vzduchu a cestou si masírovala presilené svaly pravého ramena. Zajtra ju čaká ďalší dlhý deň tetovania.

Rozhliadla sa po opustenej pláži a zrakom spočinula na schátratej mase niekoľko desiatok metrov od brehu. To bolo všetko, čo zostalo zo západného móla. Črtalo sa proti tmavému moru, nechali ho, nech sa po požari rozpadne. Už nebolo pupočnou šnúrou spojené s pobrežím, ostal z neho ostrov, kde matali duchovia dávno zabudnutých dovolenkárov a bezvýznamných miestnych gangstrov.

Myšlienky jej opäť zaleteli k objavenému telu. Čo by sa stalo s mužom v kontajneri, keby ho nebola našla? Skončil by niekde na skládke odpadu, pomaly by sa rozkladal, až by po ňom nezostala ani stopa, iba kosti? Tetovania by mizli, obžierané hlodavcami? Chuti potetované mäso potkanom inak ako nepotetované? Alebo zvjajúcim sa červom, tučným a bielym, zavrtávajúcim sa do obnaženého červeného mäsa? Pri tej predstave sa roztriasla.

Nech ho tam dal ktokoľvek, takmer určite má na svedomí jeho smrť. Pevne dúfala, že polícia to zistí a vypátra, kto to urobil. Znepekovovalo ju pomyslenie, že také čosi sa udialo tak blízko jej domu.

Zachvela sa. Prišla sem, aby si vyčistila a upokojila myseľ pred spaním. Márna nádej. Pritiahla si na plecía ľahkú vestu a zamierila späť k svetlám palácového móla, takého plného života a rušného, ako bolo západné mólo mŕtve. Vietor ustal a počas niekoľkých krátkych minút počula na kamenistom svahu zvuk vlastných krokov. Pláž, ktorá sa cez deň hmýrila ľuďmi, bola o tomto čase opustená.

Vtom zajačala akási žena.

Po chrbte jej prebehli zimomriavky ako vietor čeriaci hladinu rybníka. Hruď jej zovrelo, zvrtila sa a zízala do tmy.

Vzápätí sa ozval výbuch smiechu, ten istý ženský hlas, sprevádzaný mužským. Marni sa zhlboka nadýchla, usilovala sa upokojiť, ale srdce jej bilo opreteky. Keď zamierila ku kamenným schodíkom vedúcim na promenádu, pláž bola ľudoprázdna.

Zahľadela sa pred seba k palácovému mólu. Medzi masívnymi kovovými piliermi, ktoré ho ukotvovali k brehu, sa pohybovali nejasné postavy. Cez penou zahmlený vzduch k nej doliehali mužské hlasy.

„Si sama, zlato?“

Marni sa odvrátila. Nech sa prepadne do pekla.

„No tak, pridaj sa k nám, zabavíme sa.“ Iný hlas, tentoraz bližšie.

Marni si to nevšímala a čo najrýchlejšie vyšla na promenádu.

Keď sa vracala domov cez nočné ticho Kemptonu, myšlienky sa jej stále vracali k jednej veci. K tetovaniu svätého Sebastiana na mužovej nohe. Vedela prečo. Pripomínalo jej Thierryho prácu, najmä spôsob, akým boli červenou znázornené rany po šípe. Thierry. Prečo bol Thierry vonku v pavilóne, keď mal byť v konferenčnej sále?

Panebože, nedovoľ, aby sa z toho niečo vyklúlo.

Mohlo byť tetovanie na mužovom tele skutočne jedným z Thierryho? Bolo to nepravdepodobné, a ak aj áno, zrejme to nič neznamená. Pravdaže to nič neznamená. Spájanie s minulosťou nemá logiku. No keď šlo o Thierryho, nikdy nerozmýšľala racionálne. Mal na ňu citový vplyv, ktorý akoby iba silnel, hoci si to nepripúšťala. Samozrejme, že medzi Thierryom a telom v kontajneri neexistuje nijaké spojenie. Ide len o jej posadnutosť, ktorá zatiahne Thierryho do všetkého, čo sa jej stalo.

Keď zabočila na Great College Street, zbadala, že v prednej izbe jej domu sa svieti. Alex je doma. Osemnásťročný chlapec nemusí vidieť mamu v takomto stave. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a vytiahla z vrečka telefón. Aj keď sa Thierryemu väčšinou vyhýbala a potláčala svoje city k nemu, v kritických chvíľach akoby ho vždy potrebovala. Vyťukala číslo, čakala na odpoveď, dúfala v útechu.

„Thierry?“

Počula iba elektronický šum. Potom barový šum.

„Marni?“ Jeho francúzsky prízvuk zmenil zvuk jej mena.

„Očividne.“

„Marni! Som v bare s kamošmi. Pridaj sa k nám. Charlie a Noa tá chcú pozdraviť.“

Charlie a Noa boli Thierryho kolegovia v Tatouage Gris, jedinom rýdzo francúzskom tetovacom štúdiu v Brightone. V pozadí počula ich hlasy, ako aj ženský smiech. Nepochybne skupinky tetovačov,

ktorí prišli do mesta na kongres. Thierryemu asi preskočilo, ak si myslí, že by sa k nim chcela pridať.

„Nie, ty príď sem – musím s tebou hovoriť.“ Zrazu ho zúfalo túžila vidieť a zároveň sa za to nenávidela. Bol závislosťou, ktorej akoby sa nedokázala zbaviť.

„O čom?“

„Mala som naozaj príšerný deň.“

Počula, ako vzdychol.

„Thierry, našla som telo.“ Jej hlas bol o oktávu vyšší než zvyčajne.

„Som vydesená...“

„Brzdi, upokoj sa. O čom to hovoríš? Zavolala si políciu?“

„Pravdaže. Ale musím s tebou niečo prebrať.“

„Nie. Som unavený, *chérie*, a mŕtvi ľudia ma nezaujímajú.“

„No tak, Thierry. Čo keby to bol niekto, koho poznáme? Čo keby to bol Alex?“

„Nie je. Hovoril som s ním pred hodinou. Křmil Peppera. Minulo sa ti psie žrádlo.“

Pepper. Jej buldog.

„No tak, Thierry. Prosím.“

Thierry vydal zvuk podobný galskému pokrčeniu pliec, nonšalantné odfrknutie, ktoré kedysi zbožňovala. „Ak je to úskok, aby si ma zviedla...“

„Prekristapána!“ Prerušila hovor a vošla dnu.

„Mami!“ Do predsieni vošiel Alex a objal ju. „Aký si mala deň?“

Marni vystrela pleciami a usmiala sa. „Skvelý. Vykonal som dobrú prácu na jednom z mojich stálych zákazníkov a na niekoľkých náhodných záujemcoch. A ty?“

Alex pokrčil plecami. „Opakovanie. Nuda.“

Neskôr misa cestovín a pohár vína, a Marni klesla na pohovku, aby si pozrela správy. Alex chcel pozeráť futbal, no ovládač mala ona. O chvíľu ľutovala, že mu ho okamžite nedala.

... polícia vyzýva anonymného volajúceho, ktorý upozornil na mŕtve telo v Pavilion Gardens v Brightone, aby sa prihlásil a pomohol pri vyšetrovaní. Muža, ktorého našli v kontajneri s odpadkami, zatiaľ neidentifikovali...

„Okej, Alex, pozrime sa, či už nestrelili gól.“ Hodila mu ovládač, ukrývajúc náhlu triašku v rukách.

„Nie, počkaj... to je vražda, a priamo tu v Brightone. Tu sa ešte nikdy nič nestalo.“

No Marni už nechcela počuť viac. „Prepasieš gól,“ zamrmlala.

V správach však mali k dispozícii iba zopár faktov a rýchlo prešli k ďalšej téme. Alex prepol kanál. Gól neprepásli a ukázalo sa, že zápas je nudný.

Alex znervóznel. „Aká bola dnešná šou?“

„Bolo to fajn. Tvojmu otcovi to tam ide skvele – akcie v Brightone patria vždy k najlepším.“

„Mami, myslíš, že sa ešte niekedy dáte s ockom dokopy?“

Marni zabehlo víno. Pokrútila hlavou a zakašľala. „Ako ti to zišlo na um?“

„Keď ste spolu, vychádzate dobre.“

„Iste.“ Niekomu v jeho veku všetko pripadá jednoduché.

„A viem, že ocko by to chcel.“

Naozaj? Alebo sa až pridobre zabáva ako slobodný muž v profesii, ktorá poskytuje hojnosť príležitostí na flirtovanie? Marni vzdychla. „Tvojmu otcovi neprekáža predstava, že by bol ženatý. Iba v praxi mu to veľmi nejde.“

„Nikto nie je dokonalý, mami. Ani ty.“

Marni Mullinsovej sa nesnívalo. Nemohla si to dovoliť – sny sú priveľmi bolestné. V čiernej prázdnote bdela s doširoka otvorenými očami. Ležala bez spánku už dlho a myseľ jej blúdila, rozlietaná, nesústredená. V ušiach jej zneli Alexove slová.

Tu sa ešte nikdy nič nestalo.

Lenže teraz sa čosi stalo a ona sa do toho zaplietla. Ten muž je mŕtvy. A bolo na ňom niečo, čo pohlo tmavými zákutiami jej mysle. Niečo povedomé. Ale aké je tam spojenie? Ak je miestny a tetovali ho miestni, možno ho pozná. To sa jej nezдалo pravdepodobné. Tisíce ľudí v Brighton majú tetovanie. A dokonca aj keby ho tetoval Thierry, čo je na tom? Znamená to, že je do toho dajako zapletený?

Zažala lampu na nočnom stolíku, svetlo ju oslepilo. Zavrela oči a potláčala vzlyk, ktorý sa jej dral do hrude. Nemôže tam byť nijaké spojenie. Je to iba voľný pád jej mysle medzi bdením a spánkom. Sadla si a izba sa zakrútila. Do hrdla jej vrazila žľč.

Rozbehla sa do kúpeľne, napínalo ju, a zohla sa nad záchodovú misu so zaťatými zubami. Ústa jej zaplavili sliny, zhlboka dýchala, aby potlačila nevoľnosť, a napokon to zvládla. Klesla na zem, oči sa jej zaliali slzami. Zažmurkala. Biele kachličky sú postriekané krvou. V dialke počuje škriľavé zabuchnutie kovových dverí. Vidí tehlové steny vymalované základnou sivou. Brucho a prsia má tvrdé a napäté v posledných štádiách tehotenstva. Kroky na chodbe, mrazí ju, výbuch bolesti. Kľačí, krváca a zvíja sa v kĺboch, volá o pomoc. Dostráva len ďalší kopanec do brucha...

Otvorila oči a krv bola preč. Spustilo to mŕtve telo a tetovanie svätého Sebastiána. Musí sa tak či onak dozvedieť, či zavraždeného muža tetoval Thierry. Dúfala, že nie, a potom by mohla na celú vec zabudnúť.

Vrátila sa do spálne, našla mobil a vygúglila číslo linky pre anonymné oznamovanie zločinov v Brighton.

Zvoní. A zvoní. A zvoní.

Čakala. Nevedela prečo. Boli dve hodiny štyridsať ráno a nebol tam nik, kto by prevzal hovor.

Napokon to vzdala. Odhodila telefón, ľahla si a čakala, kedy ju znova zaplaví strach.

RORY

Rorymu udrel do nosa sladkastý pach smrti ešte predtým, ako vošiel do pitevne. O pár sekúnd ho zacítil v ústach. Rozkašľal sa a vykročil k miestu, kde vedel, že Rose Lewisová drží mentolovú masť. Zároveň ho ohlušila záplava hlasno pustenej zborovej hudby. Pitevňa Rose Lewisovej určite nie je miestom pre ľudí po opici – vedel to z predchádzajúcej skúsenosti.

„Dobrý deň!“ prekričala Rose hluk. So skalpelom v ruke sa skláňala nad telom nahého muža.

Rory jej kývol a natrel si na hornú peru priehľadný gél, aby prekryl zápach zhnitých jabĺk balzamovacej tekutiny a prenikavý octový pach formaldehydu.

„*Membra Jesu Nostrī*,“ prehodil Francis, ktorý vošiel za ním a čakal, kým odloží masť.

Rory nemal poňatia, o čom hovorí.

„Došľaka, si dobrý, Sullivan,“ utrúsila Rose, prešla k prehrávaču a stíšila zvuk. „Skladateľ?“

„Buxtehude.“

„Samozrejme. Mimoriadne vhodný pri práci. Libreto podrobne opisuje jednotlivé časti tela trpiaceho Ježiša. Ale to už vieš.“

Rory bez poznámky podal Francisovi téglík s masťou. Intelektuáli, predvádzajú sa jeden pred druhým. Očividne ich obľúbená hra,